

SUBUD

— BUỔI NÓI CHUYỆN
THỨ HAI CỦA
BAPAK Ở BANDUNG
NGÀY 31-10-66.

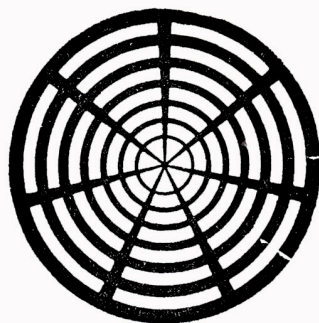
HOÀN-NGUYỄN dịch

— SUSILA BUDHI
DHARMA

VŨ-HUY-MINH-CHÂU dịch

**ĐÔNG
1970**

ĐẶC SAN SUBUD
DÀNH RIÊNG CHO HỘI VIÊN

SUBUD

BUỔI NÓI CHUYỆN

lần thứ hai

của Bapak ở Bandung 31-10-1966

● HOÀN.NGUYỄN dịch

Ý NGHĨA CỦA SUSILA BUDHI DHARMA.

Susila Budhi Dharma là danh từ dùng làm biểu tượng, để chỉ Huynh-Đệ Tâm Linh của chúng ta.

« *Susila* » có nghĩa là : tất cả các bạn nào đã được tiếp xúc với Quyền Năng cao cả của Thiêng Liêng, thì nhờ Ân Huệ của Thiêng Liêng, sẽ có đức tính *Susila*, đức tính của kẻ thực xứng đáng là người. Tức là sẽ có tư cách tốt, thái độ bình tĩnh, cùng các đức tính khác mà con người phải có, theo Ý Muốn của Đấng Toàn Năng.

Vậy thì danh từ đó tượng trưng cái hy vọng được biết rõ thế nào là một kẻ xứng đáng làm người, theo ý của Thiêng Liêng. Nếu bạn trở nên một người có đức tính Susila, hợp với Ý Muốn của Thiêng Liêng, thì bạn có thể là một gương mẫu cho những người khác.

Cho nên Bapak mong mỗi rằng đức tính Susila, nó vốn là biểu tượng của nội-ngã các bạn, sẽ có thể khởi phát ở tâm các bạn, bởi vì nếu các bạn có thể trở nên những gương mẫu hay cho người khác thì Huynh Đệ Tâm linh của Subud sẽ có ý nghĩa sâu xa và sẽ phát triển mạnh.

Các bạn không cần nói đến Subud. Điều cần thiết là những sự kiện, mà những sự kiện đó chính là những hành động và thái độ mà các bạn phải có, để làm gương cho người khác.

Danh từ « *Budhi* » tượng trưng cho sự kiện là nội-ngã của các bạn được phát triển nhờ Quyền Lực của Đấng Toàn-Năng. Đó là cái trạng thái thường được diễn tả bằng câu « Xin Thiêng Liêng hãy diu dắt con, trong mọi hành vi của con. »

Nếu điều kiện của nội-ngã là phải như thế, thì các bạn nên biết rằng Quyền Năng của Thiêng Liêng có ngự trị thực sự ở các bạn, mà sự hiểu biết ấy chính là một bản phận.

Tỉ dụ như các bạn âm thầm phân nản, dù chỉ hơi phân nản một chút thôi, thì Thiêng Liêng cũng biết ngay, và điều đó các bạn đã thừa nhận rồi, vì các bạn đã nhận được một Ân-Huệ cao cả và vô giá mà thường tình người ta vẫn nói là « Thiêng Liêng diu dắt con người. »

Trong trường hợp của các bạn, thì đó là một sự thực hiển nhiên, mỗi khi các bạn tiếp nhận Latihan tâm linh của Su. sîla Budhi Dharma.

Danh từ « *Dharma* » tượng trưng những ai có đức tính kiên nhẫn, qui thuận và chân thành. Các bạn có biết rằng tượng trưng như thế là để làm gì không?

Là để hy vọng rằng biểu tượng đó sẽ khởi phát thực sự ở toàn thể các bạn, ngõ hầu các bạn có thể trở nên những người thực kiên nhẫn, thực qui thuận đối với Ý Muốn của Đấng Toàn Năng.

Đó là ý nghĩa của Subud, tiếng nói tắt của ba tiếng Susila Budhi Dharma.

Các bạn đừng có cảm tưởng rằng đó là một gánh nặng, hoặc một thứ gì khó đạt được. Các bạn không nên quên rằng các bạn đã được diu dắt và chỉ dạy bởi Quyền Năng Thiêng Liêng, ngự trị ngay nơi bạn. Cho nên cái danh từ Huynh Đệ Tâm Linh đã được đặc biệt lựa chọn, dựa theo tình trạng của các bạn, tình trạng được luôn luôn hướng dẫn và chỉ dạy bởi Quyền Năng Thiêng Liêng.

Ý nghĩa thực là như thế.

Cần mong Thiêng Liêng sẽ ban Ân cho các bạn, để ai nấy đều có thể xử sự phù hợp với biểu tượng nói trên, đã thành ra biểu tượng của chính mình!

MỤC TIÊU VÀ NGUYÊN TẮC

Bây giờ chúng ta hãy nói đến mục tiêu và nguyên tắc của Latihan tâm linh. Vì ngay từ bước đầu chúng ta đã được tiếp nhận Latihan tâm linh, tức là tiếp nhận Ân Huệ của Đấng Toàn Năng, thì xin hỏi tại sao chúng ta đây và tất cả những hội viên của Huynh Đệ Subud lại được Thiêng Liêng ban Ân Huệ? Tại sao không ban cho cả mọi người? Đối với câu hỏi ấy không ai có thể trả lời được, kể cả Bapak. Đó chỉ là Ý Muốn của Thiêng Liêng.

Một khi là con người, chúng ta chỉ còn biết qui thuận Thiêng Liêng. Chúng ta có được Ân Huệ của Thiêng Liêng hay không, điều đó tùy thuộc hoàn toàn vào Ý Muốn của Đấng Vô Thượng.

Hình như nhiều người, kể cả Bapak, cảm thấy rằng Thiêng Liêng đã xếp những hội viên của Huynh Đệ Subud, và tất cả những ai đã tiếp nhận Latihan, vào hàng ngũ của những người được Thiên Khải, và được ân huệ của Thiêng Liêng. Vậy thì, Bapak cũng như mọi hội viên khác, cần được xếp vào hàng ngũ rộng rãi đó.

Tại sao Bapak nói như thế? Là để các bạn đừng nghĩ rằng chỉ có các bạn mới được Thiêng Liêng thương mến. Bởi vì nghĩ như thế là dễ trở nên kiêu căng, ngạo mạn, mà cho rằng *chính mình* mới được Thiêng Liêng thương mến, *chính mình* mới được Thiên Khải, chứ không phải người khác.

Do đó mà Bapak bảo các bạn là thuộc về hàng ngũ rộng lớn của những người được Ân Huệ Thiêng Liêng.

LATIHAN VÀ TÔN GIÁO

Trong các Thánh.Kinh, thường thấy có lời cầu Đấng Toàn Năng như sau :

« Xin Thiêng Liêng cho con được là một kẻ mà Thiêng Liêng ban phước, một kẻ có cái may mắn được nhận lãnh sự hướng dẫn và chỉ bảo của Thiêng Liêng»

Bapak không có ý muốn tìm ở nơi khác những điểm tương đồng với những gì được tiếp nhận ở Latihan tâm linh, nhưng hiển nhiên là điều thấy biết nhờ Latihan rất phù hợp với những giáo lý của các tôn giáo, dù là Hồi giáo, Thiên Chúa Giáo, (Công Giáo hoặc Tin Lành), Phật giáo, Ấn Độ giáo, hay các tôn giáo khác. Chắc chắn rằng những điều thấy biết ở

Latihan tâm linh rất phù hợp với những điều giảng dạy trong các Thánh-Kinh.

Nội dung của Latihan tâm linh, thực ra, không có gì lạ. Thật thế, không có gì lạ, và không có gì khác với những điều đã chỉ dẫn trong các tôn giáo nói trên.

Chỉ có điều là nhiều người chưa được thực nghiệm về nội dung chính xác của Latihan tâm linh thường hay có những ý kiến riêng về Latihan. Nhưng nếu họ được khai mở, được theo Latihan, họ sẽ thấy là không có gì lạ. Điều đó, được kiểm thực ở nhiều nơi. Trước khi được khai mở, họ có thái độ công kích. Họ nói thế này, thế nọ, và cho rằng Subud là thứ nọ, thứ kia. Bapak chỉ có thể bảo họ rằng :

« Hãy thử thực nghiệm đi, và tự xét đoán lấy. Nếu chỉ ngồi mà bàn thôi, thì sẽ không đi đến đâu cả. » Một số người lại dám nói rằng Subud là một hình thức ma thuật, hoặc một cách chữa bệnh bằng tinh thần, hoặc một môn học tâm truyền, hoặc một cách tôn thờ những « bùa chú », hoặc nữa tin đồn của Subud là những nhà tu khổ hạnh sống dưới gầm cầu, bên bờ suối, bờ biển hay dưới chân núi sắp lở. Không phải thế ! Latihan tâm linh của Subud mà chúng ta tiếp nhận là một thứ rất thông thường, rất bình dị. Tỉ dụ như người Âu Tây, và người Mỹ Châu thường quen nói :

« Latihan của Subud thật là giản dị. ». Đề nhắc lại lời của họ, chúng ta chỉ nói : phải, rất giản dị, rất bình thường. Latihan không bắt ta phải thay đổi gì trong nếp sống. Ai đi coi hát bóng mỗi tuần một lần chẳng hạn thì cứ đi. Ai hàng tuần thích đi coi kịch vui thì cứ việc tiếp tục.

Tại sao vậy ? Bởi vì con người không làm Latihan tâm linh bằng tinh cảm và trí lực. Đó là Thiêng Liêng Toàn Năng hoạt động vào bản ngã của con người. Chính Thiêng Liêng làm ra

Latihan ở con người, nói khác đi, Latihan là công tác của Thiêng Liêng. Nếu chúng ta dịch thành ngữ « công tác của Thiêng Liêng » ra tiếng Hòa Lan thì gọi là « Godsdienst », tức là « sự phụng sự của Thiêng Liêng ». Như vậy thì trong Latihan quả thật chúng ta phụng sự « in den dienst van God », phụng sự trong công việc của Thiêng Liêng là đáng thi hành mọi nghi lễ.

Cho nên, các anh chị em hãy hiểu rằng mục tiêu và nguyên tắc của Latihan tâm linh là như sau đây: phụng sự nhân loại, phụng sự chính mình, hướng theo Đấng Toàn Năng, hợp với Ý Muốn của Đấng Toàn Năng. Mà nếu làm theo Ý Muốn của Đấng Toàn Năng, thì chắc chắn sẽ tiến dần đến Người Chính các bạn cũng cảm thấy rằng không thể nào Thiêng Liêng lại dẫn chúng ta, toàn thể Huynh Đệ Subud chúng ta, vào con đường ác, bởi vì Thiêng Liêng là Toàn-Thiện, Toàn-Vinh, Toàn - Trí. Là Đấng mà chúng ta có thói quen gọi là « Allah subhanahu wa ta ala ».

Vậy, đó là mục tiêu và nguyên tắc của Latihan tâm linh, và đó cũng là ý nghĩa của Susila Budhi Dharma, danh từ trở thành biểu tượng của toàn thể các anh chị em. Vì thế, nếu chẳng hạn có bạn nào từng thiếu tiền bạc, thì đừng nên oán trách Subud. Cũng đừng oán trách Latihan tâm linh nếu tìm mãi mà không được việc làm. Người ta thường trách Subud về những nỗi khổ đó, mà không biết rằng Subud là *chính mình*. Không phải là Subud, không phải danh từ Susila Budhi Dharma, với ý nghĩa danh từ không thôi, lại có tội, mà *chính các bạn* có tội lỗi. Bởi vì kẻ mang danh Subud chính là các bạn. Đừng vậy, kẻ cả Bapak nữa. Có kẻ nhằm đến nỗi nói rằng nguyên nhân những phiền muộn của họ chính là ông Subud với Latihan của ông. Như vậy là Bapak phải nhận oán trách, nhưng điều đó gần như một thói quen rồi, nên Bapak không để tâm.

Đó là ý nghĩa của Susila Budhi Dharma và đó là mục tiêu và nguyên tắc của Latihan tâm linh.

SUBUD VÀ THỰC CHẤT CỦA TÔN GIÁO

Có thể người ta hỏi các bạn : « Subud có phải là một tôn giáo không ? » — Subud *không phải* là một tôn giáo. Subud không có tôn giáo, vì Subud chỉ là một *danh từ*. Chỉ hội viên Subud mới có tôn giáo. Ở Subud có những hội viên từ mọi chủng tộc, mọi tôn giáo mà đến. Có người theo Công giáo, Tin lành, Hồi giáo, Phật giáo v.v.. Vậy, nếu bạn nói rằng Subud không có tôn giáo, mà người ta hỏi sao lại có thể như thế, thì bạn nên đáp rằng, tuy Subud không có tôn giáo, nhưng các hội viên Subud đều có tôn giáo riêng của họ.

Tại sao những người đã có một tôn giáo rồi lại cảm thấy cần vào Subud? Chỉ vì Subud *không phải* là một tôn giáo, và nói cho đúng hơn, thì đó là vì nhờ Latihan tâm linh mà họ nhận ra sự chân thực về những điều đã giảng dạy trong các tôn giáo của họ.

Một tín đồ Hồi Giáo chẳng hạn, sau khi vào Subud, nhận rõ sự thực về « takbiratulichram », cùng với ý nghĩa chân xác của « ruku, Sudjud, iktidal và attachijjat ».

Chính nhờ sự thực nghiệm ở Latihan mà những tín đồ của các tôn giáo thấy tăng thêm lòng tin tưởng vào những điều đã được giảng dạy. Có thể họ có một đức tin chân chính, nhiệt thành về Thiêng Liêng, một đức tin thực hoàn toàn. Bởi vì Quyền Năng của Thiêng Liêng thực ở ngay nơi ta. Cho nên, cũng như tất cả các bạn đây, những tín đồ của mọi tôn giáo, sau khi làm Latihan, sẽ có thể khám phá ra hoặc tiếp nhận được sự chân thực về những điều đã thụ giáo khi xưa.

Vì thế, theo như một thành ngữ Hòa Lan, Latihan là cái

kỹ thuật của các tôn.giáo. Bởi vì từ trước đến nay các bạn chỉ có lý thuyết hoặc cái «vỏ ngoài» của tôn giáo mà thôi, bây giờ các bạn mới có sự thực, hoặc sự kiện đích thực về những giáo lý đó.

Và điều nói trên cũng có vẻ phù hợp với câu người ta thường truyền tụng hiện nay : «Đừng nói nhiều quá, điều cần nhất là phải hành động, phải dẫn sự việc đến chỗ thực hành » Đó là điều thiết thực, đó mới đáng gọi là « diamalkan »

Nếu các anh chị em học y khoa hoặc kỹ thuật mà suốt đời không trở thành một y sĩ hoặc một kỹ sư thì sẽ ra sao ? Thế thì việc học ấy dùng để làm gì ?

Ai học rồi thì sau đó phải thực hành những điều đã học. Chỉ khi nào một người học về kiến trúc tỏ ra biết xây một ngôi nhà, thì bấy giờ mới biết rõ khả năng của họ. Cũng như muốn thử tài một sinh viên hóa học thì phải xem họ có biết « tôi » sắt không. Đó là những thí dụ đơn giản, và đó không phải là Bapak coi thường các vị kỹ sư. Chẳng hạn như một sinh viên y-khoa có trị được bệnh táo bón không ? Vì nếu một y sĩ mà không làm được việc đó thì còn là y sĩ cái nỗi gì ? (Nếu một y sĩ không trị được bệnh táo bón thì có đáng gọi là một y sĩ không ?)

Đối với các bạn thuộc về các tôn giáo khác nhau, cái thực chất, mà người ta gọi là « Kỹ thuật của Latihan tâm linh Subud », được chỉ rõ bằng danh từ : « diamalkan »

Tỉ dụ như khi một người ham muốn nhiều thì thấy châu thân đau đớn, đó chẳng phải là một sự thực hay sao ? Trong chương « Talkin » của Thánh Kinh Hồi giáo Coran có câu : « Kể nào trong tư tưởng và trong tâm lòng nuôi giữ sự căm hờn người khác thì sẽ bị vả vào môi. » Đó là về lời nói. « còn kẻ nào có quá nhiều ý tưởng ngu dại sẽ bị đánh vào đầu. » có

thực như thế không ? Đúng vậy, nhưng có lẽ chỉ đúng về sau này, khi chết mà thôi. Mà chết là thuộc về tương lai. Chúng ta phải kiểm thực ngay tại đời này, ngay bây giờ đây, xem đúng hay sai. Nhưng làm thế nào để kiểm thực được ? Các bạn sẽ thấy sự thực về vấn đề đó khi làm **Latihan tâm linh**. Các bạn sẽ thấy bằng chứng khi các bạn đập đầu vào tường lúc làm **Latihan** vì các bạn đã nghĩ quá nhiều. Phải, các bạn đập đầu vào tường, rồi xin lỗi, rồi lại đập đầu vào tường nữa.

Nếu các bạn hay nói những chuyện ngời lê đời mách thì lúc làm **Latihan** bạn sẽ tự vả vào miệng. Chính từ khi có những kinh nghiệm ấy các bạn mới tin chắc. Đúng thế, vì những sự việc đó đã xảy ra, thì những điều nói trong kinh **Coran** hẳn phải đích xác. Nếu người ta hỏi các bạn : « có phải là đúng cho đời này và bây giờ không hay sau khi chết ? » thì các bạn sẽ đáp : « Đúng ngay bây giờ. Tôi đã có kinh nghiệm bản thân ».

Và chính là như thế đó, các bạn ạ.

NHỮNG NGƯỜI CHÚNG THỰC RẤT CẦN THIẾT

Tất cả các bạn hội viên **Subud** đang được đào luyện để trở thành những người xứng đáng là người, tức là những người nói ra sự thật một cách chân chính. Tại sao như vậy ? Đó là để các bạn thấu triết được một cách chân xác cái biểu tượng của mỗi bạn, tức là **Susila Budhi Dharma**. Vì các bạn đã tiếp nhận và thực hành **Latihan tâm linh**, nên có thể nói rằng các bạn có những đức tính của **Susila, Budhi, Dharma**. Nhưng, điều đó chỉ đúng một phần nhỏ thôi. Người ta không nên chê trách các bạn, nếu các bạn chưa có đầy đủ các đức tính đó. Vì không gì có thể hoàn thành ngay tức khắc. Phải được thực hiện dần dần.

Chỉ có một Đấng là đầy đủ và hoàn toàn, là khởi thủy và chung cục của muôn vật, là toàn thể và cùng khắp, từ ngàn xưa không hề thay đổi: đó là Đấng Toàn Năng. Các bạn có thể tự nhận thấy lời chỉ dẫn đó trong bản « Hai mươi Đức Tính » (của Thiêng Liêng trong Kinh Coran).

Còn như các bạn, thì các đức tính ấy sẽ phát triển dần dần, tuy nhiên, vì số ít đức tính đó là chân và thiện, nên các bạn có thể ít nhất cũng trở thành một gương mẫu cho người khác.

Vậy thì Subud không làm sai lạc các tôn giáo chút nào. Nếu có ai nói: « Nhưng Subud khác với tôn giáo Subud phản-trái với tôn giáo và không có gì đích thực », thì các anh chị em nên biết rằng Bapak khởi cần giải bày nhiều về vấn đề đó. Điều quan hệ là các bạn vốn là những người có tín ngưỡng, đã hoàn toàn cảm phục nhờ những điều chính mình đã nhận thấy rõ.

Tại sao thế ? Là vì muốn đi tới một kết luận nào, tất phải có bằng chứng; phải có một người làm chứng thực: lời nói xương không đủ. Cho nên mới thấy trong Sjahadat câu nói này (1): « Chúng tôi không tôn trọng một Đấng nào ngoài Allah, và chúng tôi tin chắc rằng Mahomet là Vị Tiên Tri của Người. »

Tại sao chúng ta cần những người chứng thực ? Không phải rằng nếu không có Mahomet thì không có Thiêng Liêng. Nói như sau đây mới phải: nếu có một tiếng nói mà không có ai để nghe, thì làm sao người đời biết được và tin được ? Có lắm kẻ tuyên bố: « Tôi chỉ tin một giáo lý khi nào giáo lý ấy không phải do một người đem đến ». Vậy nếu không phải một người mang đến thì ai sẽ mang ?

(1) sjahadat : « asjadu allah ilaha illahah wa asjaduanna muhammadsarrasullah »

Lại có kẻ nói : « Tôi chỉ tin một giáo lý khi nào giáo lý ấy do một người khác thường mang đến. » Lại thế nữa, sao có thể như vậy được ? Té ra người ta đòi hỏi rằng người đem giáo lý đến phải là một người ra ngoài đám người bình thường sao ?

Một câu tục ngữ nói : (Bapak xin lỗi về điểm này..) « Khi ông thầy đi giải đùng, thì học trò vừa đi giải vừa chạy, » (1) Thế nghĩa là : Khi ông thầy không xử sự theo cách thông thường, thì trò cũng làm như vậy.

Thế nào là một người khác thường ? Đó là một người không giống các người trong nhân loại. Nếu người đời đi về phía Bắc, thì hẳn tiến sang phía Nam. Nếu bằng hữu ăn ngô thì hẳn có thể sẽ ăn đá sỏi.

Tức là hẳn mất quân bình, lãng trí, không lành mạnh.

Vì thế tổ tiên ta thường nói : « Con ơi, nếu con muốn có một mình sự, nếu con muốn tìm một chân nhân, con hãy tìm người lành mạnh, không có tật, không què, không điếc. Cũng đừng tìm đến người có tâm hồn bạc nhược, hoặc có tính xấu.»

Cho nên phải có người chứng thực, và phải có bằng chứng về những điều mà các bạn đã kinh nghiệm và đã tiếp nhận.

Sự thực là có cái gì nơi tôi không tùy thuộc ý chí của tôi, mà cái đó lại tồn tại thực sự và đã được tạo ra. Có thực là có cái gì ở nơi chúng ta mà lại ra ngoài ý chí của chúng ta không ? có chứ, thực là có như thế.

Giả thử các bạn ngồi và tiếp nhận một động tác như sau : bạn ngã người về bên phải rồi về bên trái. Thì lúc ấy thấy thế nào ?

Nếu bạn lại nói lên, thì người ta nghe thấy như sau : « laillaha, illallah, laillaha, illallah, laillaha, illallah. »

(1) Trái với tục lệ hỏi giáo.

Thường nghe nói rằng : « Cái gì do Quyền Năng của Thiêng Liêng làm ra, thì được tiếp nhận với một cảm giác thoải mái thanh thản. » Vậy, nếu bạn tiếp nhận được tiếng « laillaha illallah laillaha illallah, » thì bạn sẽ cảm thấy bình tĩnh thư thái. Bạn sẽ quên cả mọi nhu cầu. Cho dẫu có ai đến đòi nợ bạn, bạn cũng không nhớ ra, vì có sự thư thái đó mà bạn đã cảm thấy. Vậy rõ ràng rằng ai gần Quyền Năng của Thiêng Liêng thì cảm thấy dễ chịu và điều đó rất hữu ích. Đó là cái trạng thái được mô-tả bằng danh-từ « lảng lảng ». Do đó mới thấy nói rằng : « Người nào gần Quyền Năng của Thiêng Liêng là người có trạng thái lảng lảng. »

TRONG LÚC LATIHAN ĐỪNG QUÊN CÓ NGƯỜI KHÁC

Tuy nhiên, khi tiếp nhận Latihan, có lúc bạn làm quá mức. Bình thường chỉ nên làm nửa giờ thôi. Nhưng bạn lại làm cả một giờ. Hoặc giả bạn chỉ tiếp nhận được một cách phát âm nhẹ nhàng thôi, nhưng bạn lại la lên, vì bạn lấy đó làm thích thú. Việc đó vui cho bạn, nhưng người chung quanh lại không tán thưởng. Vậy thì Bapak mong rằng bạn lưu tâm đến những gì lợi lạc cho người khác nữa. Phải như thế mới được. Tại sao ? Vì bạn phải có Susila nơi bạn. Và điều đó sẽ đến với bạn sau này. Hãy coi trường hợp của Bapak : khi Bapak nói lúc Latihan : «laillaha illallah laillaha illallah», và nếu có ai bên cạnh Bapak nghe thấy thế mà tự hỏi trong thâm tâm là tiếng ai đó, thì Bapak ngưng lại ngay. Tại sao ? Bởi vì Bapak tiếp nhận được sự đó. Cho dẫu có người nào chỉ đặt một câu hỏi trong thâm tâm thôi, Bapak cũng nhận thấy. Còn các bạn thì chưa nhận được như vậy. Cho nên, trong khi chờ đến được độ đó, các bạn phải cố gắng phân biệt được giữa mình và người khác. Bạn nào kêu la hết sức lớn trong Latihan chắc chắn thấy thế là hay cho mình. Điều đó làm cho bạn ấy thư thái. Nhưng, những người

nghe thấy la thì khó chịu, và bạn phải lưu tâm đến sự khó chịu của họ. Cho nên, trong lúc làm Latihan, bạn phải biết tự mình nói với mình như sau :

— Khi làm Latihan, mi chớ có gây ồn ào quá.

— Có lẽ thế, nhưng ta không muốn ngưng.

— Thôi đi ! Hãy ngưng lại, vì người bên cạnh mi sẽ bực mình.

— Mặc kệ người bên cạnh.

— Sao ? Mi không thèm đến xĩa đến người bên cạnh mi ư ? Nhưng mà mi sống ở đời này giữa biết bao người khác. Có sao mi lại không thèm lưu tâm đến họ ?

Rốt cuộc, không phải bạn chỉ hiểu ra mà thôi, bạn còn hốt nhiên nhận được Susila chân thực và giữ Susila ấy ở mình cho đến khi sang bên kia thế giới, vào lúc làm chung.

TÂM HỒN CAO QUÝ

Các bạn, xưa người ta thường nói : « Sung sướng thay những kẻ có địa vị cao và nhiều tiền bạc. Nhưng sung sướng hơn nữa là những ai gần Đấng Thiêng Liêng, vì những tâm hồn đó đã biết các trở lực ở đời, đã biết con đường phải, và sự thư thái cần thiết cho đời người. » Như vậy là một tâm hồn cao quý trường dưỡng trong người đó. Tại sao cao quý ? Có bán được cao giá chẳng ? Không ! Một người có tâm hồn cao quý không những được đồng bào quý trọng, mà cả ma quỷ cũng trọng nữa. Bapak không biết rằng các bạn đã có thể tiếp nhận được một tâm hồn như thế không, nhưng về phần Bapak thì chính ma quỷ cũng đem lòng thương mến, khiến cho Bapak phải hỏi chúng rằng : « Tại sao lại thích ở đây » ? và chúng đáp : « Là vì chúng tôi cũng mến Bapak. »

Như vậy thì chẳng những người mà đến ma quỷ cũng yêu quý Bapak, đến nỗi một việc sau đây đã xảy đến cho Bapak, khi Bapak mua một thửa đất ở Tjitalahap. Người ta thường nói rằng khu đất Tjitalahap đầy ma quỷ, nghĩa là toàn thể khu đó đều có ma quỷ ngự trị. Khi Bapak mua thửa đất đó, thì ma quỷ tự ý bỏ đi: Chúng di cư. Bây giờ chúng ở khu đất khác. Bapak không yêu cầu chúng đi, mà chúng tự bỏ đi.

Một hiện tượng khác rất ngộ nghĩnh đã xảy ra. Ở Tjitalahap có một cây đinh hương đã 12 hay 14 năm rồi mà chưa có trái. Sau khi Bapak mua thửa đất đó thì cây kia ra trái rất nhiều: 36 kí trái. Đáng tiếc là chỉ có một cây thôi, nhưng nó đủ là bằng chứng cho điều nói trên.

Những cây cà-phê ở đất đó cũng không có trái trước khi Bapak mua đất. Sau khi Bapak mua, cà phê của Bapak bắt đầu đâm trái. Mà khu cà phê của Bapak và khu bên cạnh chẳng có gì làm ranh giới. Nên Bapak mới hỏi người trông coi ở đó:

— « những cây cà phê nào là thuộc về Bapak ?

— Người kia đáp: Những cây này, cây có trái là của Bapak, còn những cây kia không có trái thì thuộc về người khác.»

Điều đó thực huyền diệu. Một thứ ranh giới ngộ nghĩnh. Lại cũng có cây muỗm. Bapak hỏi người gác: « Đây là thứ muỗm gì ? » Đáp: « Arum manis ».

— Có ngon không ?

— Chẳng bao giờ cây này có quả. Con muốn chặt đi cho rồi. Bapak bảo: « Đừng chặt, để nó đó, nó sẽ cho ta bóng mát. » Tuần lễ sau, Bapak trở lại, và cây muỗm kia đã bắt đầu trở bóng.

— Nó trở bóng kia kia !

— Thưa Bapak ! thật là kỳ ngộ !

Có vẻ là cây đó đã được khai mở ! Mà các cây cối đều đã được khai mở tại Tjilandak. (cứ tọa đều cười).

Có thể là như thế, bởi vì ma quỷ trước kia ở đó, bây giờ đã đi khỏi. Trước kia, các nụ đinh hương đều bị ma quỷ ăn mất, nên cây chỉ có những trái ma (lại cười),

Đó cũng là một bằng chứng, không phải là một ảnh hưởng, nhưng là một chứng cứ về bản chất của nội lực, nó là cái sức mạnh do Quyền Năng Thiêng Liêng mà ra, một cách bất ngờ.

Vậy nên, nếu các bạn qui thuận Thiêng Liêng một cách kiên nhẫn và chân thành, các bạn không hèn yếu đâu. Nhất định không ! Bề ngoài thì trông như một người không có một quyền năng gì, nhưng về nội tâm thì người đó cứng rắn như thép, hoặc hơn thép. Do đó mà nội ngã của các bạn có giá trị. Khi các bạn có giá trị như thế thì cái gì sẽ đến với các bạn ? thì tất cả những ai trông thấy bạn cũng phải thương mến (họ không yêu bạn như cái cách nam nữ yêu nhau đâu).

Tại sao mà nhiều người yêu quý Bapak ? Những người muốn tặng Bapak thứ gì, khi đã tặng được rồi thì vui mà cảm tạ Bapak, và nói . «Đội ơn Bapak đã thu nhận.» Có người hỏi tại sao Bapak không nói «cám ơn» ? Là vì người kia đã nói «cám ơn» rồi, thì Bapak không nói nữa. Nếu người kia không nói Bapak mới nói. Thành thử khi ai tặng Bapak thứ gì, thì chính người tặng lại nói «cám ơn». Điều đó không có gì lạ. Nhưng, thông thường thì ai nhận tặng vật phải nói «cám ơn». Việc này chứng tỏ giá trị của nội ngã đó các bạn ạ.

Cho nên người ta tượng trưng nhà tiên tri Mahomet với đức tính «siddik, amanat, tabliq, fatuna» Các bạn có thể nào, tất cả đều sẽ có đức tính ấy không ? không chừng. Nếu các bạn

thực tình tôn thờ Thiêng Liêng, vâng theo Ý Muốn của Người, hoàn toàn qui thuận và chân thành, thì tại sao lại không có các đức tính đó ? Vì thực ra, đó là một đức tính mà Thiêng Liêng mong thấy phát hiện ở con người, cũng như ở muôn vật mà Thiêng Liêng đã tạo ra.

Vậy nên, nếu các bạn đã được tượng trưng bằng danh từ đó, và nếu bạn đã thấy bằng chứng trong khi làm Latihan tâm linh, mà bạn lại không tuân theo, làm theo những gì bạn đã tiếp nhận, thì Bapak lấy làm tiếc vô cùng. Bapak chỉ biết tiếc thôi, nhưng chính các bạn mang tội lỗi. Các bạn có tội đối với nội ngã của các bạn, nội ngã đã mở đường cho các bạn tiến tới Chân-Lý. Một khi đã lỡ là đối với nội ngã thì lỗi ấy khó mà sửa được, vì không muốn lưu tâm. Do đó Bapak ước mong rằng các bạn sẽ luôn luôn tuân theo những gì nhận được lúc Latihan, và những gì đã chính mình chứng nghiệm. Nhưng, tự nhiên là các bạn hơi có vẻ lơ là, bởi đó là bản tánh của con người ta vậy.

KHI TA ĐÓN TIẾP SỨC HẠ ĐẰNG

Dù Latihan tâm linh mà các bạn tiếp nhận là hoàn toàn thực sự, các bạn vẫn chưa được sự giáo hóa của Thiêng Liêng. Quả thực là chưa. Các bạn hãy còn ở giai đoạn thanh lọc, bởi vì trong khi các bạn tiếp nhận Latihan, thì một quá trình thanh lọc được tiếp diễn, do Quyền Năng của Thiêng Liêng.

Thanh lọc như thế nào, thưa Bapak ? Phải chăng có chất dơ trong bao tử chúng con ? – Không đâu, nếu thế chẳng hóa ra uống thuốc sô hay sao (cứ tọa cười). Việc thanh lọc diễn ra ở nội cảm của các bạn không có tính cách uống thuốc sô.

Tất cả những gì bạn tưởng tượng ra hoặc nghĩ ra,

thì những việc mà óc tưởng tượng và trí suy tư đẩy vào con đường tà (như thù ghét, nói xấu, làm hại), đều là do ảnh hưởng của những sức hạ đẳng mà con người không biết.

Làm sao sức hạ đẳng lại có thể ảnh hưởng vào con người, một khi nó hèn kém hơn người ? Sức người chẳng mạnh hơn nó sao ? Sao người lại chịu ảnh hưởng của nó ?

Đành rằng không nên để như thế. Nhưng chính con người, với tâm tư của mình, đã mở đường cho các hạ đẳng ấy thâm nhập vào thân mình và nội cảm của mình. Đại khái như khi bạn ghét ai, thì các hạ đẳng vào ngay. Giống như bạn bảo chúng :

« Mời các vị vào ngồi. Các vị có mạnh giỏi không ? Các vị đến đây thật là quý hóa. » Vậy là các bạn đem xe hơi đến rước sức hạ đẳng, thì làm gì nó lại không vui lòng đi một quãng đường khỏi mất tiền xe ?

Tại sao các sức hạ đẳng lại bước lên xe của con người mà đi, trong khi đó không phải là chỗ của chúng ? Sức mạnh hạ đẳng là những sức mạnh ma quỷ như: sức khoáng chất, sức thực vật, sức súc vật, và sức người hay nói cho đúng hơn là sức suy tư của con người. Chúng ảnh hưởng con người để làm gì ?

— Để hưởng địa vị cao và các thú vui của đời sống làm người trên đời này. Và đó là lỗi tại người. Vì không chịu tôn thờ Thiêng Liêng và để tâm quá nhiều đến những việc gây ra mọi xáo trộn, nên con người đã mở đường cho các sức hạ đẳng, để nó được hưởng cái thú của người.

Thú vui đó, nếu chỉ nằm trong lãnh vực ăn uống, làm việc, y phục, lái xe thì không đến nỗi khẫn trương. Nhưng chính cái thú vui về sự hòa hợp nam nữ mới là nguy hại. Đến nỗi mà Bagawan Wiswara là một vị đại hiền đức lại sinh hạ ra một

ông vua xấu xa. Tại sao? Vì vị ấy không biết rằng sức hạ đẳng đã thâm nhập vào mình.

Cho nên một người tốt lành, đại thiện cũng có thể sanh ra một đứa con hư hỏng. Chỉ vì sức hạ đẳng đã vào người đó. Khi hạ đẳng nhập vào một người mà người ấy lại sinh con, thì đứa con phải khác người đó. Rồi đứa con kia lấy vợ, cũng sanh con, cái quá trình cứ tiếp diễn mãi. Con cháu họ là hậu quả của «việc cho đi xe nhờ một quãng đường», và chỉ còn biết sống mãi mãi theo ảnh hưởng của các sức hạ đẳng.

Bapak không nói rằng đó chính là trường hợp của các bạn, nhưng dấu sao thì hậu quả cũng là như thế đấy. Có người số phận hẩm hiu phàn nàn: «Số tôi chẳng ra gì. Tôi cứ nghèo mãi. Tôi không mượn nổi một số tiền. Thật đáng sợ. Tôi có 3 đôi quần mà nay chỉ còn một đôi rưỡi (mọi người cười). Tại sao thế? Lý do là như Bapak vừa mới giảng đó. Bapak không bảo rằng các bạn như thế, nhưng các bạn hãy nhận cho rõ những hậu quả khi người ta sinh ra đời do cái việc «đi nhờ xe một quãng đường». Và con người sinh ra như thế chỉ là một bóng tối.

Phải, lòng người bao giờ cũng thế. Dasanuika là kẻ hay nóng giận, hay tham lam, nhưng nếu có ai hỏi hắn: «Người có tham lam giận dữ không?» thì hắn đáp: «Nhất định không» chuyện đời là thế.

Cũng như khi hỏi một người đã làm quấy: «Bạn có làm quấy không?» thì hắn đáp: «Không đâu.» Có tên trộm nào lại nhận là mình làm bậy không? Không có tên nào cả. Kẻ trộm cho rằng làm kẻ trộm là một điều tốt. Hắn nói: «Không có tôi thì làm gì có cảnh sát?» kẻ trộm có thú vui gì không, có sung sướng gì không? Các bạn cho là không, vì các bạn chưa

hiều đó thôi. Tên trộm sẽ nói: « Khi tôi vào một ngôi nhà mà người chủ ngáy pho pho, thì chènng đéc ọi, tôi có cảm giác trùng số độc đắc. » Đối với kẻ ăn trộm thì việc đó giống như người đi làm được thăng cấp ba lần. Vì tất cả việc nó phải làm chỉ là lấy đi những đồ vật mà nó thèm khát. Không thể nào một người làm lỗi lại chịu nhận là có lỗi.

Các bạn ạ, đó là điều chúng ta phải nhận cho rõ, và phải cố gắng ngăn cản đừng để xảy ra.

SỬA ĐỔI TÂM HỒN.

Không thể nào một người tự sửa đổi tâm hồn mình được. Một tâm hồn xấu thì cứ xấu mãi, vì linh hồn nắm quyền điều khiển con người. Chính linh hồn điều khiển thân thể, và cả tâm tư nữa. Vậy, trong hoàn cảnh đó, làm thế nào tâm tư của bạn có thể loại bỏ được linh hồn ra khi chính nó là cái quyền lực chế ngự bạn? Những nhà tu khổ hạnh mà muốn trần tình trí suy tư, để tiến đến Thiêng Liêng thực ra, chỉ làm cho tâm hồn thấp kém thêm, bởi vì họ không biết rõ trạng thái tâm hồn của họ.

Hãy trở lại nói về các anh chị em đây. Các bạn đã tiếp nhận được Ân Huệ của Thiêng Liêng, mà chỉ có Thiêng Liêng mới hiểu được chỗ bí ẩn về đời sống của muôn vật, và chỉ có Thiêng Liêng mới sửa đổi được linh hồn của con người: cho nên các bạn có thể tiếp nhận những thay đổi nội tâm của các bạn. Vì lý do đó Bapak mới nói rằng những điều các bạn đã tiếp nhận được có một giá trị không lấy gì so sánh được. Không thể đánh giá nó như một đồ dùng. Mà có muốn mua nó cũng không thể được cho nên không thể đặt ra vấn đề mua bán đổi chác được.

Latihan tâm linh bắt đầu thanh lọc các bạn. Mà nếu đã được thanh lọc ít nhiều rồi, thì các bạn chớ có tự đem những cái ô trược vào mình nữa. Ban sáng thanh lọc rồi, chớ tự làm

cho mình ô trước ban chiều, ngược lại, ban chiều thanh lọc rồi đừng tự vấy bùn như ban sáng.

À! may thay Thiêng Liêng Toàn Năng không biết mệt mỗi trong việc thanh lọc các bạn. Nếu Thiêng Liêng lại mệt mỗi, như Pak Subud, thì các bạn sẽ gặp khó khăn quá (cử tọa cười ò). Thiêng Liêng không biết mệt mỗi, không ngừng hoạt động bao giờ. Không bao giờ Thiêng Liêng thôi ủ ấp, giúp đỡ và thương mến con người. Đó là bản tánh của Thiêng Liêng gọi là *Rachman-Rachim*. Cho nên, nếu đã được thanh lọc rồi, các bạn chớ có vấy dơ vào mình. Các bạn đôi khi có thể vấy thêm dơ nữa. Tỉ dụ như được thanh lọc khỏi một kí ô trước rồi, bạn lại vấy vào 2 kí. Thế thì biết bao nhiêu lâu mới tiến bộ được. Sở dĩ phải mất lâu thời giờ làm Latihan là vì các bạn cứ tự vấy đục dơ mãi mãi. Thậm chí có một số hội viên nói: «Thưa Bapak, con làm Latihan 10 năm rồi, thế mà chỉ tiếp nhận được có một chút vận động ở đầu. Tại sao vậy? Con có nên làm khác không?»

Làm khác cũng chẳng tốt gì (cử tọa cười). Có lẽ bạn không muốn lắc đầu thì thay thế vào đó bạn la liếm chăng. Nhưng thế thì đâu có tốt, vì đó là cách thức của chó con mà (lại cười). Vậy đừng làm thế, các bạn ạ.

Như Bapak đã nói, cần phải có Susila. Đừng có thô lỗ, đừng xen vào việc của người khác, nhưng cũng đừng chảnh mông.

Về vấn đề Subud, thì chỉ nên nói ra khi người ta hỏi. Nếu không ai hỏi, đừng bó buộc người ta phải nghe. Vì người ta không hỏi đến mà mình cứ nói, thì các bạn sẽ xử sự như những tay bán thuốc dạo trên các đường phố: «Quý ông, quý bà uống thuốc này thì sẽ lên cân ngay.» nhưng chính người bán thuốc lại ốm nhom (cười nữa).

Latihan tâm linh mà các bạn đã được thực nghiệm, không bao giờ có sự tự mâu thuẫn như thế.

Các bạn đã nhận thấy rằng sức hạ đẳng vào các bạn là vì các bạn mở đường cho chúng. Nếu các bạn không mở đường khai ngộ cho chúng, thì chúng không vào được. Trong thực tế, thì một người phải cố mà nhận ra ma quỷ, còn như ma quỷ không nên biết đến người. Thế mà việc ngược lại thường thấy diễn ra : người không biết ma quỷ, ma quỷ lại biết người. Những sức hạ đẳng tức là ma quỷ rất ghen ghét với người. Chúng nói với nhau : « Chúng ta không được cao sang bằng con người, vậy chúng ta hãy đột nhập vào xe của họ, rồi muốn ra sao thì ra. »

Con người, khi đi chuyển nên đi xe Mercedes, nhưng lại đi xe vận tải là thứ xe mà người ta hay xin « quá giang » (đi nhờ). Và tất nhiên là người ta cho đi nhờ, khiến cho điều đó thành thói quen, đi đến đâu con người cũng được kẻ vẫy tay bảo dừng bước và cho đi nhờ, rồi kẻ đi nhờ làm theo sở thích của mình, xuống xe bất cứ chỗ nào ư xuống. Có lắm kẻ đi nhờ chẳng nói được một câu « cảm ơn » nữa. Họ xuống xe, rồi đi mất, thế là xong chuyện. Bề ngoài, họ tự cho mình là khách đi xe.

PHỤ TÁ PHẢI SẴN SÓC HỘI VIÊN

Điều nói trên cho biết ý nghĩa mục tiêu và nguyên tắc của Latihan tâm linh, và tất cả những gì liên quan đến Subud mà các anh chị em đã chứng nghiệm ít nhiều. Cho nên, mặc dầu Bapak đã nói nhiều lần rồi, Bapak vẫn phải nhắc lại nữa, để các bạn được thấu triệt và ghi nhớ, khiến cho các bạn có đủ khả năng làm trọn vẹn bổn phận của con người : ấy là tôn thờ Đấng Toàn Năng.

Hơn nữa, Bapak cũng phải nói đến bốn phận của các Phụ Tá và của nhân viên Ban Quản Trị

Phụ Tá Subud được gọi là « Pembantu Pelatih » Pembantu có nghĩa là phụ giúp. Pelatih có nghĩa là thực hành. Vậy Pembantu Pelatih tức là người hướng dẫn. Nếu nói rằng người hướng dẫn là Bapak thì Phụ Tá tức là người phụ giúp cho Bapak trong việc hướng dẫn. Phụ Tá do đó phải như Bapak, hoặc ít nhiều giống như Bapak.

Việc quan hệ của Phụ tá phải làm là khai mở cho những anh chị em nào muốn vào Hội Subud. Nhưng mỗi khi khai mở xong, Phụ Tá không nên giữ thái độ của người thả điều, tức là cắt dây và để mặc cho điều bay. Không được, Phụ tá không nên khai mở cho một người rồi để mặc người ấy muốn ra sao không biết.

Trái lại, sau khi khai mở một người rồi, phải có một sợi dây tinh thần, một mối liên quan về nội cảm giữa Phụ Tá và người được khai mở. Vì khi bạn khai mở một hội viên mới bạn công nhận bạn là người làm chứng thực - dù bạn chưa đạt được mức độ cần phải có này mà hiện nay bạn chưa có thể thấy được nhưng đã được Quyền Năng của Thiêng Liêng chứng thực là bạn khai mở cho một hội viên mới. Sau khi mở cho người rồi, nếu bạn để mặc họ làm gì thì làm, và nếu ai hỏi bạn sao không trông nom cho họ, mà bạn đáp : Việc gì phải lo cho họ», thì đó là bạn không làm hết trách nhiệm của bạn. Như vậy là bạn phạm một lỗi lầm.

Vậy khi bạn đã khai mở cho một người rồi, bạn phải cảm biết tình trạng của họ :

Nếu cần, bạn nên đi thăm họ để họ hiểu rõ bản chất của Latihan và của Susila Budhi Dharma.

Khắp nơi, Bapak đã gặp cái tình trạng sau này, và mới

đây ở Surabaya. Bapak có tiếp một hội viên Subud đến nói với Bapak.

— Thưa Bapak con ước mong được nói chuyện với Bapak.

— Con muốn nói về vấn đề gì ?

— Con là hội viên Subud từ 5 năm rồi mà con không hiểu thế nào là Latihan,

— Sao vậy ? Ai đã khai mở cho con ?

— Ông X

Thế rồi Bapak mới hỏi ông X:

« Sao lại có thế như vậy, sau 5 năm mà hội viên ấy vẫn như vậy ? »

Ông X đáp : « Bởi vì hội viên ấy không đến hội để tìm hiểu. »

Cả hai người đều tưởng là mình có lý nhưng cả hai đều lầm. Nếu hội viên không đến thì phụ tá phải đi kiếm họ để họ đến.

Kế đó Bapak đã bảo hội viên nói trên vào phòng Latihan và đã làm Latihan với người ấy. Bapak hỏi : « Con thấy thế nào ? » Đáp : « À, vậy ra thế này gọi là Latihan. Bây giờ con mới cảm thấy rõ. » — Phải, Latihan là thế đó.

Trường hợp như trên thấy ở Surabaya, ở Malang, Solo, Djogdja Bapak không biết ở đây có xảy ra như thế không, nhưng các bạn không nên hỏi Bapak về vấn đề đó nữa. Nếu có hội viên nào ở trong tình trạng đó thì phụ tá nào đã khai mở cho họ phải tuyệt đối săn sóc họ. Phụ tá phải hiểu tại sao hội viên kia không tiếp nhận được Latihan.

Các anh chị em, đó là điều mà Bapak phải nói với các

anh chị em mãi mãi. Sự thiếu sót đó là một trong những nguyên nhân gây ra sự thiếu tình huynh đệ, sự chia rẽ và sự không đồng tâm trong huynh đệ Subud. Một khi đã thể thì khỏi cần nói: Assalamu, alaikum wa Rahma tullabiwa barakatuh vốn là lời chào về tình thương, một lời chào về tình Huynh Đệ chân chính.

Vậy nếu một hội viên không đến hội nữa thì phải hỏi họ vì lý do gì. Nếu tự ý họ không muốn đến mà nói với bạn. «Không, tôi xin thôi» hoặc «Tôi ra khỏi hội Subud» thì bây giờ không phải lỗi tại các bạn phụ tá, mà lỗi về phần hội viên kia bởi họ đã không giữ lời hứa tự lúc bắt đầu khai mở. Nhưng nếu chính bạn không làm đủ bổn phận, chính bạn không giữ lời hứa đối với Thiêng Liêng, trong khi bạn là người trung gian lúc khai mở, thì chính bạn là kẻ lỗi lầm.

QUYỀN NĂNG LÀ THUỘC VỀ THIÊNG LIÊNG

Về mặt khác, phụ tá cũng có nhiệm vụ cố vấn bên cạnh Ban Quản Trị. Nếu Ban Quản Trị cần một ý kiến, chính phụ tá sẽ đưa ra bằng cách làm Latihan tâm linh, vì Latihan cho phép họ tiếp nhận được những điều vượt tầm hiểu biết và mong đợi của họ, nghĩa là vượt khỏi tư lợi.

Dù thế mặc dầu, các phụ tá không nên có cảm tưởng là mình có quyền điều khiển cả nhóm, không. Không nên như thế. Không ai có quyền gì, ngoài Đấng Toàn Năng. Chính các bạn Phụ tá cũng chưa tiến được là bao, ở mức độ hiện tại của các bạn.

Người xưa được Ân Huệ của Thiêng Liêng thường nói rằng Ân Huệ ấy luôn luôn có sẵn, nhưng chỉ ban cho những ai kiên nhẫn, qui thuận, chân thành, có đức tính Susila Budhi Dharma. Thí dụ như các bạn, khi là phụ tá, *lại có cảm tưởng rằng mình có quyền*, thế là không đúng cách, thế là chệch đường đối với nội ngã của mình rồi.

Trong thực tế thì các bạn có cái cảm tưởng là mình có thể làm hoặc có thể biết trên khả năng của người khác, trong khi chính thực là Thiêng Liêng đã ban cho các bạn sức hiểu biết ấy hoặc khả năng ấy. Điều ấy thường thấy ở các hội viên Subud ngoại quốc, Âu châu cũng như Mỹ châu : họ không muốn nghe theo người khác, vì tinh cách hiệ tại của họ là thế. Đặc biệt là trường hợp của các bạn ở Anh quốc. Chúng ta hãy xét tự mẫu của người Anh chẳng hạn ; chữ «I» viết hoa, luôn luôn giữ vị trí trọng yếu hoặc đứng hàng đầu. Vậy nên, thông thường người ta thấy các bạn Anh quốc tự coi mình là hơn người khác. Khi làm Latihan họ cũng muốn là kẻ thông minh nhất ; nhưng vì Latihan tâm linh đặt trên nền tảng Ân Huệ của Thiêng Liêng nên loại ước muốn ấy nếu có, chỉ làm hạ mức tiến của họ xuống. Do đó, họ đem hết tâm lực ra để cố tiến, làm như Latihan là một đề tài học vấn, và điều đó lại đẩy họ thụt lùi hơn nữa. Bây giờ thì họ biết rõ chỉ có thể làm Latihan trong sự kiên nhẫn, chứ không thể làm với một trí óc ganh đua ! Không ! Người ta sẽ không tiếp nhận được gì trong Latihan, nếu người ta làm Latihan với một tinh thần ganh đua.

Phụ Tá cũng cần phải đi thăm một hội viên đau yếu khi họ cần được giúp đỡ về Latihan. Có một số Phụ Tá cần đi thăm hội viên lại từ chối, lấy cớ là bận việc. Nhưng bận gì ? Phần đông chỉ là bận nói chuyện hão. Một khi làm Phụ Tá, thì chính là phải có nhiệm vụ đi thăm các hội viên đau yếu, khi cần đến.

Phụ Tá còn có quyền khai mở cho những người muốn được khai mở, đại khái như khi đi đến một nơi không có hội Subud. Các Phụ Tá có thể lập thành một nhóm, khiến cho một ban Quản Trị được thành lập tại đó. Các bạn ngoại quốc thường ở trong tình trạng đó. Khi một số bạn ngoại quốc nghỉ một vài tháng, nếu đã là Phụ Tá rồi thì không cần xin Bapak chấp

nhận, còn như chưa là Phụ Tá thì có thể biên thư đến Bapak xin cho làm Phụ Tá vì trong khi nghỉ có đi du lịch xa. Họ nói : « Nếu Bapak cho phép, con có thể trở thành Phụ Tá và con có thể khai mở cho các hội viên mới, trong số người muốn vào hội Subud. »

Như vậy thì Subud bành trướng mau trên toàn thế giới. Nhưng, những anh em Subud trong xứ Nam Dương không làm như thế khi nghỉ. Trái lại, khi nghỉ họ lại lo kiếm thêm tiền. Do đó mà Subud ở Nam Dương phát triển chậm chạp. Lại có một số anh chị em muốn vào Subud, nhưng ở xa thành phố, không có phương tiện và can đảm lên thành phố, mà các bạn ở thành phố thì lại không chịu đến thăm viếng họ.

CHỊU ĐỰNG KHÔNG ĐÚNG CÁCH

Tình trạng ở ngoại quốc, và tình trạng của hội viên Subud Nam Dương là thế đó. Nhưng nếu các bạn xét kỹ hơn, các bạn sẽ thấy rằng ở Nam Dương hội viên Subud thực ra có thể tiếp nhận mau lẹ hơn, vì bản chất họ kiên trì và tiếp nhận dễ dàng. Nhưng họ lại phát triển các đức tính đó quá mạnh, khiến cho họ thành thiếu nghị lực, và kém hoạt động.

Họ nói : « Việc gì phải cố gắng quá vậy trong đời sống ? »
Có kẻ lại còn nói : « Miễn sao đủ sống là được rồi. »

Trong xứ Nam Dương, khuynh hướng chung là làm việc để sống. Nhưng ở ngoại quốc, thì người ta sống để làm việc. Sự thực, nếu xét hai thái độ đó thì chính nhân sinh quan của các bạn ngoại quốc tốt đẹp hơn. Họ nói : « chúng tôi sống để làm việc. Trời cho chúng tôi sống để tỏ rõ đức năng hoạt động. » Và các bạn ấy có lý.

Nếu các bạn chỉ dành chịu làm việc để sống, thì cuộc đời sẽ thiếu quân bình : các bạn sẽ không dâng gì cho Thiêng Liêng để đáp lại Ân Huệ của Người, và như vậy sự tiến bộ của các bạn rất kém, chỉ vì các bạn chịu đựng quá nhiều.

Đành rằng chấp nhận là tốt khi đúng lúc. Nhưng, sai đường thì không nên. Đại khái như xứ chúng ta bị chiếm làm thuộc địa trong 350 năm, cũng vì chúng ta không làm gì hơn là chịu đựng. Vậy nên, chúng ta vẫn phải kiên nhẫn, quy thuận, chân thành, nhưng vẫn nên «Siddik, Amanat, Tabliq và Fatunah.»

Chúng ta phải biết tự cảnh giới. Phải biết phân biệt cái gì phải cái gì quấy (siddik) Tại sao Tiên Tri Mahomet, sứ giả của Thiêng Liêng, được Thiêng Liêng thân yêu, lại phải gây ra một cuộc chiến tranh ? Bởi vì Tiên Tri Mahomet chống lại những lỗi lầm của con người. Vậy các bạn không nên luôn luôn chấp nhận. Không ! Còn phải quả quyết nữa. Điều đó đã được chứng thực. Các bạn có thể được kinh nghiệm trong Latihan, và nhờ những gì diễn ra trong Latihan.

Cớ sao Latihan tâm linh, vốn là sự tôn thờ Đấng Thiêng Liêng, lại biểu lộ ra dưới hình thức những vận động thân thể của con người như : bước đi, dò dẫm, quan sát, nghe ngóng, phát âm, cảm xúc v.v... Những biểu lộ ấy rất cần thiết, để cho con người ý thức rõ nội ngã của mình, trong khi sống ở cõi trần. Một ý thức không bị ràng buộc vào sự hiểu biết của Tâm, Trí mà Tâm, Trí người ta không thể đem theo sang bên kia cửa tử. Đại khái như tại sao trong lúc Latihan chúng ta lại cứ bước đi ? Là để chúng ta có thể nhận ra sự khác biệt giữa cách bước đi thông thường của chúng ta với sự thúc đẩy cho mà đi. Nếu người ta có thể nói một mặt là : « Tôi đi » và một mặt khác là « Tôi bị đẩy đi » thì cách nói thứ nhất có nghĩa là « Tôi đi vì ý tôi muốn đi », còn cách nói thứ hai có nghĩa là : « Tôi bị

đầy đi, vì ý Thiêng Liêng muốn thế ». Về mọi cử động khác cũng vậy. Và một ngày kia sẽ đến giai đoạn mà các bạn có thể nói : « Tôi nghĩ » và « Tôi bị thúc đẩy phải nghĩ »

Kinh nghiệm ấy làm cho chúng ta vững tin rằng cuộc đời của chúng ta, của mọi người ở cõi này đều do Thiêng Liêng.

Tại sao bạn lại cần phải vận động tay như thế này trong Latihan, khi mà ngoài lúc Latihan bạn đã từng làm như vậy ? Tại sao Latihan lại phải thế ? Thế là để bạn có thể nhận rõ sự khác biệt giữa việc tự ý mình vận động tay với việc vận động tay không phải tự ý mình. Việc đó làm tăng niềm tin của bạn về sự thực này : Quyền Năng của Thiêng Liêng luôn luôn ở cạnh bạn, trong cuộc sống của bạn.

Nếu các bạn đạt tới mức đó, hoặc trên mức đó, thì người ta có thể tạm so sánh với chất đường và vị ngọt của nó. Nếu vị ngọt mất đi, tức là không còn đường nữa, mà một khi hết đường thì cũng chẳng còn vị ngọt. Cũng thế, khi bạn mất đi, nội cảm của các bạn cũng mất theo. Bạn đã hiệp làm một với nội cảm ấy.

Cho nên, xưa kia các vị tiên tri đã tiếp nhận những thiên khải của Thiêng Liêng mới nói rằng nghĩ đến cuộc sống sau khi chết cũng giống như nghĩ đến Lombang (một cái đồi gần Bandung) hoặc nghĩ đến cái chợ ở chỗ kia mà thôi. Ý như thế ! Tại sao ? Vì đó chỉ là một, một điều, một thứ.

Vậy nên, cái gì trước kia không có thì sau này cũng không có. Chỉ cái gì hiện có, sau này mới sẽ có. Điều này phù hợp với Đấng Duy Nhất mà chúng ta tôn thờ, tức là Thiêng Liêng tức là Đấng tồn tại trước muôn vật. Thiêng Liêng không màu sắc, không hình dáng, không ngôn ngữ, không quốc tịch, không thời gian, không không gian, không phải nam, không phải nữ, không sanh con, và cũng không do ai sanh ra.

Vậy nếu có kẻ nào dám nói : « Tôi đã nhận một sứ mạng của Trời, Trời có bộ râu óng ánh như vàng và đã bảo tôi : « Con ơi ! ngày một con sẽ trụng số độc đắc . » thì đó không phải là Trời đâu, không phải là Trời đã nói với hấn đâu, mà chính là tấm lòng của hấn, hoặc cái vong hồn nào ngụ ở dưới cầu hay ở đậu trên cây bông gạo rừng rú nào đó.

NÓI MÀ KHÔNG NGHĨ

Sở dĩ cần cho các bạn được tập hành động theo cách này hay cách khác trong Latihan, là để cho các bạn có thể nhận thấy cái gì đã làm cho bạn phải vận chuyển, và làm ra mọi thứ đó. Nếu bạn đã được gần trạng thái đó, trong mọi cử chỉ của bạn, thì bạn sẽ cảm thấy rằng bạn làm như thế một cách nhẹ nhàng không cố gắng. Bạn sẽ thấy rõ thế nào là nói mà không nghĩ đến những điều mình nói. Những lời nói ra mà không suy nghĩ đó có hữu lý không ? Sao lại không hãy xét trường hợp của Bapak để làm bằng chứng : luôn luôn Bapak nói mà không nghĩ đến điều mình nói, Không, môi của Bapak tự phát âm, và đối với Bapak thì nói không có gì là nặng nhọc.

Latihan tâm linh mà các bạn tiếp nhận và thực hành làm cho có người trông thấy phải nói : « Latihan là cái gì thế kia ? » Tại sao họ có phản ứng đó ? Vì họ nhận xét bằng tâm tư, thế mà Latihan tâm linh lại không phải là giáo lý (ilmu) như họ thường nghĩ, thứ giáo lý mà người ta nghiên cứu. Cho nên khó lòng mà hiểu được, mà cảm thấy được Latihan là gì, nếu không tự mình thực nghiệm.

Vậy nếu có ai không đồng ý với các bạn thì các bạn chỉ việc bảo họ . « Đây bạn, có một điều bạn có thể làm được, tốt hơn là nói nhiều. Bạn có muốn tiếp nhận Latihan không ? Bạn có muốn vào Subud không ? Nếu bạn không muốn

thì tiếp tục bàn cãi là vô ích. Nếu bạn muốn thì vào Subud đi. Rồi sau khi tiếp nhận Latihan, bạn có quyền tự do tiếp tục hay từ bỏ. Bạn sẽ tự định đoạt lấy một mình.

Bạn không nên thất vọng, nếu có người công kích việc bạn làm. Còn như nếu họ hỏi : « Latihan tâm linh là gì », thì bạn có thể trả lời cho họ theo cách thức Bapak vừa mới mô tả.

Sau hết, tuy rằng Phụ Tá được phép khai mở cho những người muốn vào Subud, nhưng dù ở đâu mặc dầu, không nên sao lãng với anh em Phụ Tá khác ở xa. Phải báo cho họ biết những việc khai mở mới khiến cho sự tiếp xúc vẫn có đều đều giữa Phụ Tá đã ra đi và những bạn còn ở lại. Nhờ cách thức đó, họ luôn luôn gần nhau, và hòa hiệp với nhau trong tình cảm mến. Tuy đó là một điều rất giản dị, nhưng nó có ý nghĩa là Phụ Tá luôn luôn thân cận với nhau. Và như vậy là họ hành động trong sự đoàn kết.

NHỮNG NHU CẦU CỦA HỘI HUYNH - ĐỆ SUBUD

Có lẽ còn một hai điều mà Bapak chưa giải thích về vấn đề Phụ Tá. Đầu sau Bapak cũng thay đổi đề tài mà nói về các nhân viên của ban Quản Trị. Bapak không cần giải thích từng điểm một cho các nhân viên ban Quản Trị về công việc và nhiệm vụ của họ, vì nhiệm vụ của một Hội Trường thì trong bất cứ một hiệp hội nào cũng thế thôi. Về nhiệm vụ của tổng thư ký của thủ quỹ hay các nhân viên khác cũng thế. Nhiệm vụ của họ đã được ghi chép trong bản điều lệ, nên Bapak không phải nói đến dài dòng. Việc cần thiết luôn luôn vẫn là : đáp ứng những nhu cầu của Huynh - Đệ Subud.

Nhưng, có một điều luôn luôn gây trở ngại cho mọi cố gắng của chúng ta để đáp nhu cầu của Hội : đó là vấn đề tài chánh. Tuy rằng so với Latihan tâm linh thì vấn đề tài chánh

thuộc hàng thứ yếu, nhưng vì chúng ta còn phải sống trong cõi trần tục, nên chúng ta không thể nào bỏ qua hoặc sao lãng việc tài chánh được. Trong khi chúng ta hãy còn sống ở thế gian này, chúng ta phải nghĩ tới những nhu cầu cho đời sống của chúng ta. Đồng tiền do sự đóng góp của hội viên không đủ đáp ứng nhu cầu. Do đó mà các anh chị em phải uống trà không có đường. Khi Bapak hỏi «Tại sao vậy?» thì các anh chị em đáp: «Nhưng mà chúng con vui lòng uống trà không có đường.»

Nhưng đó không phải là lý do chính. Có thể nào trà đắng lại êm giọng hơn trà đường? Câu trả lời trên, thực ra, phải đáp là vì không có tiền. Không nên xử sự như thế. Bapak không khuyến khích các bạn chỉ luôn luôn lo làm ra tiền. Không! Nhưng phải làm cho hoài vọng thích hợp với thực tế. Thực ra, điều mong ước của các bạn là tốt. Chắc chắn là các bạn tìm cái gì tốt lành, dễ chịu. Tỉ dụ như khi làm việc, thì các bạn muốn được lương cao, hoặc được công việc nhẹ nhàng -- công việc nhẹ mà lương cao, với nhiều tiền, với nhà rộng. Đó là điều các bạn mong ước, và chắc chắn là dễ chịu. - Vậy thì tại sao các bạn lại có thể nói được rằng trà đắng dịu ngọt hơn trà đường? Đề các bạn tránh cách xử sự như vậy. Bapak mong rằng các bạn cố gắng làm đầy đủ nhiệm vụ ngoài xã hội cũng như trong nội tâm, đối với thế giới hữu hình cũng như đối với thế giới vô hình. Bạn không thể làm được ư? Nếu những người khác không làm được thì hãy nói thực ra. Nhưng, sự thật là Huynh Đệ khác có thể làm được.

Tỉ dụ như ở Âu châu và Mỹ Châu, họ có thể làm được. Tại sao các bạn không làm được. Khác nhau ở chỗ nào? Khi có chia phần, các bạn nói: «Hắn với tôi khác nhau ở điểm nào? Tại sao tôi không có phần?» Nhưng khi nói về công việc làm thì các bạn lại bảo: «Có sự khác nhau xa, hẳn khỏe mà tôi yếu».

Mọi sự đều tùy thuộc ý chí, ý chí của chính bạn, miễn là ý chí chân chính. Một ý chí có đức tính Susila trong bản chất phải được thực hiện. Làm thế nào đạt được ? Nhưng người ta lại thích được một cách dễ dàng. Đại khái như có người muốn lấy vợ, thì lại muốn người ta cho mình tưa tuổi, địa chỉ của người con gái, để rồi mình chỉ việc đi đến cưới. Chính bạn cần vợ thì chính bạn phải tự thân đi mà tìm.

Nếu bạn có ý định làm một việc, và nếu làm việc ấy bạn thất bại, thì đừng chán nản, và đừng thay đổi kế hoạch, vì bạn sẽ chẳng bao giờ thành công. Sau khi thất bại, bạn lập một kế hoạch khác, và lại thất bại nữa. Rồi thay đổi nữa, và cứ thất bại hoài. Khi bạn làm việc gì mà không thành công thì nên tìm biết nguyên nhân của sự thất bại, rồi tiếp tục làm. Mà nếu bạn thất bại nữa, thì lại phải tìm nguyên nhân của sự thất bại thứ hai đó, và cứ thế tiếp tục mãi. Đó gọi là kiên nhẫn.

Bapak mới nghe nói gần đây đến các phi hành gia mà các bạn cũng biết đó. Ai dám nghĩ rằng việc đó có thể thực hiện được ? Trước kia người ta bảo rằng họ mơ mộng hão huyền khi họ muốn làm một phi thuyền để lên cung trăng. Trước kia người ta cho là không thể nào được. Nhưng các phi hành gia cứ tiếp tục cố gắng. Thất bại, thất bại, thất bại, thất bại. Rồi thành công. Các anh chị em thân mến, nếu họ đã thành công trong sự nghiệp của họ, lý đương nhiên, chúng ta phải thành công trong cố gắng của chúng ta để kiếm ra tiền. Chúng ta phải thực tập, chúng ta phải gắng cho quen, ngõ hầu có thể tự lập được. Và lúc bấy giờ, người Nam Dương chúng ta chắc sẽ đủ khả năng, không phải để ăn cắp, mà để nắm trong tay quyền điều khiển kinh tế quốc gia.

(CÒN NỮA)

SUSILA BUDHI DHARMA

(BAPAK MUHAMMAD SUBUH)

● VŨ-HUY MINH-CHÂU lược dịch

KIN AN TI

32.— Một người đàn bà như trên đây có được một tư-chất như thế thật là một đặc-ân lớn lao. Vậy nên bổn phận của họ là phải săn sóc bề ngoài của mình cho khéo để bên ngoài có thể ảnh hưởng vào bên trong. Như thế tư-chất của họ sẽ không khác gì một vị thiên thần giáng thế theo như câu tục-ngữ thường nói.

33.— Họ sẽ rất hồi hận nếu sau này vì một lẽ gì thuộc về con người, mà họ không thể bảo tồn được đức hạnh nói trên của họ.

34.— Bội lẽ nếu họ không biết ăn ở cho xứng đáng với nhan sắc của họ thì cả nhan sắc và nguồn gốc gia giáo của họ cũng không có thể tạo cho họ hạnh-phúc ở đời.

35.— Nếu họ đã đến nước này thì lại càng nguy hiểm cho họ hơn nữa vì họ không còn có thể cứu vãn được các sự tai-hại đã xảy ra. Nhan sắc của họ càng ngày càng bị lợi dụng do các sức mạnh hạ đẳng đã xâm chiếm họ và ảnh hưởng vào nội-cảm và tư-

tướng của họ.

36.— Như thè là mặc dầu có lộng lẫy thì nhan sắc của họ cũng chỉ còn là cái mặt nạ che dấu sức mạnh hạ đẳng ẩn núp ở trong họ. Chính đó là chỗ nguy hiểm cho người đàn ông hành động không suy xét kỹ, hoặc là không hiểu chút gì về các định luật của đời sống. Có nhiều phụ nữ nhan sắc cả những người con nhà gia.giáo đã bỏ qua mất hạnh.phúc vì đã chiều theo xu.hướng của trái tim mà bán mình cho bất cứ ai thêm muốn họ.

37.— Trước hết người đàn ông cảm thấy ảnh hưởng nói trên coi nó như một dịp tốt vì lẽ họ chưa thể chế phục được bản.tính tham dục của họ. thành ra họ không nghĩ gì đến gia.đình mà chỉ chiều theo sự đòi hỏi của sức mạnh hạ.đẳng ẩn núp dưới khuôn mặt kiểu-diễm hay thân hình mỹ.lệ.

38.— Thường thường thì trong một hoàn cảnh như thè, người đàn ông có khuynh.hướng tỏ ra mềm yếu, do đó các sức mạnh hạ.đẳng dễ ảnh hưởng vào nội.cảm và tư.tưởng của họ, thành ra các năng khiếu này không còn có thể tiên đoán được hậu quả về sau của sự hành.động hiện tại.

39.— Chỉ sau này, khi đã quá muộn và họ đã phải chịu đựng sự đau khổ về thể.chất cũng như về linh.hồn, họ mới nhớ đến sự lầm lạc của mình. Còn như người đàn bà ngay khi họ nhận thấy sự đắc thắng của họ đã gây ra cảnh tượng ấy rồi thì họ không ngần ngại gì mà bỏ rơi nó và vui vẻ đi tìm một nạn nhân khác hay hơn.

40.— Những người dễ bị ảnh hưởng nhất của sức mạnh hạ.đẳng ẩn núp sau một dung nhan mỹ.lệ, thường là những người đàn ông còn tuổi thiếu niên mà phải đơn phương độc mã đương đầu với mọi sự thực tế ở đời. Mà ảnh hưởng trên đây lại càng mãnh liệt nếu người đẹp có dụng ý làm siêu lòng người thiếu niên bằng lời ngon ngọt. Khi ấy giác quan của người thiếu.niên sẽ bị quyền rũ

mau hơn nữa đến nỗi họ chỉ còn có nước giao cả thể xác và linh hồn cho người đẹp.

41. — Vậy mà trường hợp này cũng chẳng khác gì trường hợp trên nghĩa là người đẹp vẫn bỏ rơi người thiếu niên một cách rất thân-nhiên khi người này đã chịu số phận diễn tả ở trên.

42. — Các hậu quả trên đây xảy ra khi người đàn ông chỉ chiều theo sức lôi cuốn của dục-vọng và chưa hiểu biết được các định luật của đời sống. Thân hình tốt đẹp của họ đã trở thành một khí cụ riêng của các sức mạnh hạ đẳng mà thôi, vậy mà họ không ngờ.

43. — Các sức mạnh này tự thấy được hoàn toàn vui sướng vì nó có thể xử dụng được các đặc tính của thân thể con người là những đặc tính đầy đủ hơn đặc tính của nó nhiều lắm. Nhưng đối với con người thì trái lại, nghĩa là con người tự huỷ mình thành ra đời họ phải chịu sự suy sụp không những bên ngoài mà cả bên trong.

44. — Sự tai hại bên ngoài mà họ gây ra còn có thể do lương-y nhận xét được, nhưng về phần bên trong thì chỉ khi nào con người thực của họ có thể làm phát triển được nội cảm của họ bằng cách tập Latihan thì họ mới có thể nhận thấy được những gì họ đã phải gánh chịu.

45. — Vì lẽ trên đây, nên nhiều người trong khi tập Latihan thấy có cảm giác bị đau một bệnh về thể xác và chỉ tiền triển được ít thôi.

46. — Tuy nhiên tốt hơn là những người tập Latihan không nên quá quan tâm về tình trạng nói trên đây, vì các nguyên-nhân của tình trạng ấy đều đã đi vào dĩ vãng. Vậy nên khổ tâm và hồi hận cũng vô ích, nhưng họ phải tìm cách cải thiện phẩm hạnh để sửa soạn một tương lai tốt đẹp hơn.

47. — Sự rõ ràng là cách ăn ở trước đây của họ đã hoàn toàn nhầm lẫn vì tất cả bản thể của họ kể từ nội

cảm ở bên trong cho đến hết giới hạn thân thể của họ ở bên ngoài, đáng lẽ phải trong trắng thì đã bị tổn thương nặng nề.

48.— Trên đây là cách thức các sức mạnh hạ đẳng giả dạng là con người đã ảnh hưởng vào người ta. Một người có bản chất tràn đầy sức mạnh hạ đẳng cũng ảnh hưởng vào bản chất của một người khác có sức mạnh con người, và ngược lại. Trái với điều ước mong, ít khi một người có sức mạnh con người tìm được người bạn trăm năm cũng đầy sức mạnh con người. Vậy mà như đã nói trước đây, chính đó lại là điều cần thiết, vì trong một sự hòa hợp như thế con người có thể thông nhất được mau chóng các thành tố khác nhau ở trong mình họ và do đó họ có thể đạt tới được con người thực của họ.

49. Trong việc nói trên đây, một điều khó khăn cho người đàn ông là sự giao hợp với đàn bà, nếu họ chỉ nghe theo dục tính và không nhận thấy kịp thời tình cảnh mà sự yêu đương ấy sẽ gây ra cho họ.

50.— Người nào đã hiểu được việc nói trên đây sẽ không gặp những sự khó khăn như thế, vì họ sẽ dễ dàng đạt tới một trình độ không còn bị ảnh hưởng của người khác mặc dầu người này có hay không có sức mạnh con người hoặc sức mạnh hạ đẳng.

ĐÍNH CHÁNH

TRONG ĐẶC SAN SINH NHẬT BAPAK

Trang	Đông	IN SAI	XIN SỬA LẠI
1	7	Bapak tới đây và đề nghe	Bapak tới đây và đề quý vị nghe
4	3	các người đã luyện	các người đã tập luyện
4	10	người nói	người ta nói
7	7	làm trọn vẹn những nhu cầu của quý vị. Khi ở đây,	làm trọn vẹn những nhu cầu của quý vị khi ở đây,
12	17	phải cân nhắc thận trọng cái cách	phải cân nhắc thận trọng, cái cách
20	15	vì thế nếu bất cứ sự gì phải thực hành bằng	Vì thế nếu người ta có thể đạt được một vài kết quả do
22	11	Nhưng khi quý vị đã được sửa chữa rồi thì đừng đụng đến cái « tôi » hay lạm dụng « cái tôi »	Nhưng khi có ai sửa chữa quý vị và cho quý vị là xấu thì đừng đánh đập cái « tôi » hay lãng nhục cái « tôi »
23	1	Thật là cần đề nhiều	Không cần có nhiều
23	3	sự ham thích về sự tập luyện	một ý niệm về sự tập luyện ở Tjilandak
29	11	quý vị sẽ có thể có sự thiện cảm	quý vị sẽ không thể có sự thiện cảm

HỘI SUBUD VIETNAM

TRUNG-ƯƠNG SAIGON : 306/328, đường Hồng - Thập - Tự.
Trong khi tại Saigon có giới-nghiêm
buổi tối, các buổi Latihan được xếp
đặt như sau :

Giờ Latihan : Thứ Hai — Thứ Tư — Thứ Sáu
Đợt I : từ 16 g 30 đến 17 giờ 15
Đợt II : từ 17 g 15 đến 18 giờ 00
Đợt III : từ 18 g 15 đến 19 giờ 00

Tối thứ sáu từ 20g00 đến 20g45
Thứ Bảy và Chúa Nhật

Đợt duy nhất từ 16g30 đến 17 giờ 15

Chi - Hội VĨNH - LONG : Ô. Đinh-văn-Tiết 87/5, ấp Tân-sinh
Trường-an, xã Tân-Ngãi

Giờ Latihan : Thứ tư 16g45 — 17 giờ 30
Chúa nhật 16g30 — 17 giờ 15

Chi - Hội ĐA - LẠT : c/o Ô. Lê - văn - Tôn
37 Hoàng - Diệu

Chi - Hội PHƯỚC - TUY : c/o Ô. Phạm - văn - Chơn
23/4, Đinh-Tiên-Hoàng — Vũng-Tàu.

Chi - Hội MỸ - THO : c/o Ô. Nguyễn - văn - Nguơn
238/7, đường Pasteur.

Các nhóm SUBUD tại : Bình - Tuy, Bạc - Liêu, Bến - Tre,
Biên - Hòa, Bình - Dương, Cần - Thơ, Châu - Đốc, Gò - Công,
Hà - Tiên, Nha - Trang, Rạch - Giá, Thủ - Đức, Tây - Ninh,
(muốn biết địa-chỉ, xin liên-lạc với Văn-phòng Trung-Ương).

GIÁ : 50 \$